

ČUK NA PALČI

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

Cena oglason: 1 milimeter višočine v štirih enega stolpa L. 30 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, naznauila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletno naročnino 10.- L. za listništvo 15 L.

Foto L.

GORICA, dne 15. septembra 1922

Št. 6.

KDO SMO MI!

Praviš, da si komunist,
naše gore nisi list.
Mi smo komunisti pravi,
zvesti mili majki Slavi.

Rodno ljubimo zemljo,
zanjo damo kri srčno,
brat pomaga bratu v bedi,
le sebičnež v sili štedi.

Štedimo pa skupno vsi,
domu, rodu zvesto vsi,
kdor drugače govori,
on Sovence pravi ni!

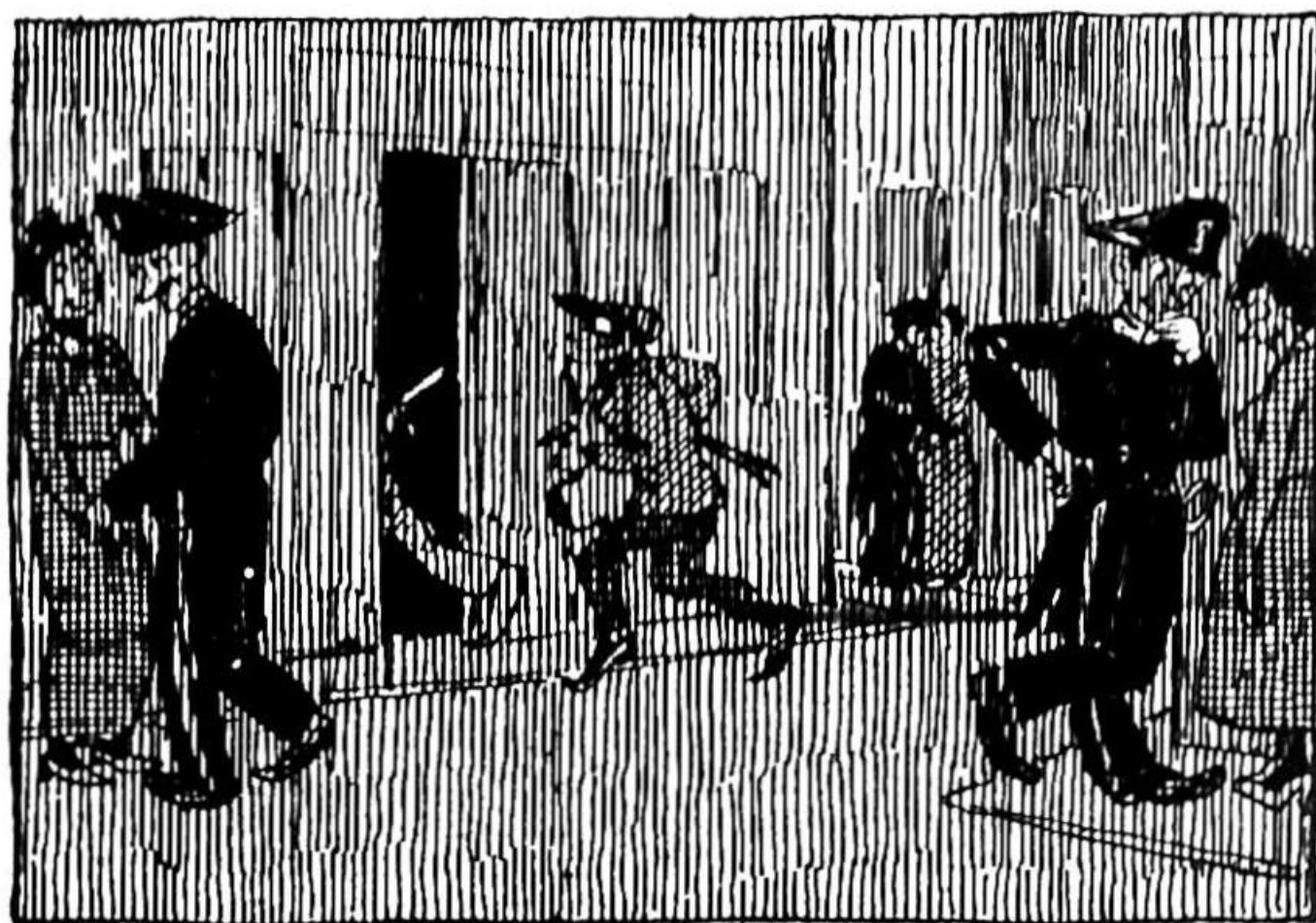
Zgago dela tak samo,
trga slogo, mir strašno;
vzemi besov roj ga črni,
v črno zemljo ga zagrni!

Z Nemško Avstrijo je res križ. Vsi ni ji več ne pomagajo. Taka je kot ki je bil dolžan sosedu sto lir. Plati mora, če ne ga zarubijo. Pa gre sosedu: »Ti, posodi mi sto lir!« Pa mu posodi ali mu jih ne posodi. Saj je eno. Njemu vrne starih sto lir a posej dolžan novih sto lir. Tako se godi Nemško Avstrijo. Plaćati mora, a ni denarja in išče rešitve. Vsi tisti, ki jo rešijo, bi jo pa najraje v solati pojedli. Da jo ne pojedjo, jih zadržuje sato, ker so drug drugemu nevoščljivi isto strgano srnjco, ki je Avstriji še pla.

Se Italija, ki danes nima več politične krize, se je trgala zanjo. Dejali so menda bi se avstrijske krone spremenile in tako bi postali združeni državni bogatejši na svetu. Ker pa niso vez za gotovo, če se morda ne zgodi rav nasprotno, da se lire spremenijo v krokar je bolj verjetno, so ta načrt opustili. Solze začudenja pa sem pretakal, sem izvedel, da so se tistikrat Av

Varnostna nočna straža v Gorici.

all cvetoča tatinska industrija.

Pa kaj, da v našem mestu je toliko tatov? Ob vsaki nočni uri bežijo krog oglov.

In cela že tri leta meščan nemirno spi, če ne drugače, v sanjah mu kradejo, se zdi.

V nevarnosti so trajni trgovci in krčmar, še dohtar ni na varnem, vsakdo, ki ima denar.

Če noč jim je prekratka vporabijo še dan; pač stan tatov dandanes je z rožcami poslan.

Ti vprašaj me, negodnik, kod hodi policaj, tam ne, kjer so tatovi, pretep in dirindaj.

Bi laliko jih ukradli, kaj bi potem bilo, brez policajev mesto, bi zdelo se pusto.

In pa po drugi strani so važnejše poti, ki jih vsak pravi možki, ko mrak je, naredi.

Gorica naša hrani na tisoče deklet, moža bi vsaka rada, a kam naj gre ga vzeti?

So črne in blondinke, prav lepe, grde vmes, so brihtne in neumne, res prava, grda zmes.

A stražniki so brihtne glavice skoz in skoz, če glih ni za tatove, za punce njih je nos.

Če greš zvečer skoz mesto, vseh voglov se varuj, tam fabrike za vzdihne, obljube občuduj.

A če so te okradli, le vzdihni iz srca: vsak enega naj služi, a ne-gospoda dva.

Glej 2. stran.

strijci v očeh italijanske javnosti naen-
krat spremenili iz barbarov v ovčice, ki
jim je treba brezpogojno pomagati, radi
tiste raztrgane srajce namreč. Jaz sem
že čakal, da zagledam črno rumeno za-
stavo na kvesturi. Pravijo, da še niso
prišle.

V Mali Aziji pa Turki pomagajo
Grkom domov. Dve leti niso znali za
pot, zdaj so jo dobili in prav pridno bru-
sijo nefe, da skoraj sami sebe dohajajo.
Iz same hvaležnosti do Turkov, da so
jih rešili neprijetnega položaja, so jim
pustili celo enega generala v spomin.

Pa Grkom se prav godi. Imeli so
predolge prste, prevelik želodec in pre-
dober apetit. Do tega apetita jim je po-
magal Venizelos, ki so ga potem pogнали
v penzjon. Poklicali so kralja Konstan-
tina. Zdaj so pa Grki Anatolije »los« in
sam Konstantin jim ne bo pohladil vseh
bolečin.

Prihodnja konferenca še ni določena,
ker se diplomati še niso dovolj soo-
čili in shujšali, da bi lahko začeli nove
pojedlne v svrhu svetovnega miru, ki je
med diplomati vselej vzoren. Pravijo, da
to nese in da ne mislijo skleniti miru še
tako kmalu, dokler ne dobe drugih, ve-
čjih dohodkov.

Kaj pa pri nas? Strela je udarila —
pa ne na Krn, ampak v uredništvo »Pic-
cola«. Ze par tednov molči, tako je
omamljen od prvega učinka. Vsi poiz-
kusi ga ne morejo spraviti k življenju,
vse naše prizadevanje je zastoj. Zdrav-
niki strokovnjaki, bralci onih tržaških
inženirjev - strokovnjakov, ki so se iz-
razili o Krnu, so mnenja, da bo ostal ne-
srečni »Piccolo« v tem pogledu za vselej
nem. Javne zbirke, ki so jo nameravali
napraviti zanj, je velikodušno odklonil.
Eni trdijo, da se bo zaprl v samoto. Dru-
gi pa govorijo, da pojde v zavod za glu-
noneme »Črna srajca«, kjer poučujejo
po novi metodi v novi abecedi. Črka A
je požig Balkana, črka B bomba na kon-
certu, črka C razbitje komunistične fi-
skarne itd. Poučuje se praktično. Stroške
plačajo komunisti in Slovenci. V za-
hvalo jih bo po svoji možnosti odškodo-
val z obrekovanjem. Našemu kolegu v
nesreči izreka svoje sožalje

Čuk na palci.

Nočna razsvetljava v Gorici

kadar je preveč dežja, kadar je premalo
dežja, kadar je suša, kadar je povodenj.

Kdor z dabo ves poglablja
v dno srčnih se stvari,
kako naj vidi, kaj li
za hrbtom se godi.

Rdeče uši.

Sam ne vem, ali naj se joče mull je-
zim. Ne morem se odločiti ne za solzo, ne
za odarec s pestjo po katerem koll pred-
metu. Tudi ti, dragi prijatelj, si bil že v
enakem položaju, če pa še nisi bil, poslu-
šaj me dobro!

Vstal sem kakor vsako jutro. Ko sem
se obuval, sem se spomnil svojih sanj.
Smešno! Kake sanje! Lovil sem uši. Bilo
jih je na mernike, oziroma na cente, jaz
res ne vem, s kako mero se merijo uši. Bile
so vse lepe, rdeče.

Med umivanjem sem razmišljal, kaj
je bilo povod takim sanjam. Navadno ro-
de neznatne malenkosti prejšnjega dne
sanje. Človek vidi, sliši, bere, po noči pa,
v sanjah, mu narastejo iz najmanjših pl-
kic ogromni svetovi. Toda jaz nisem prej-
šnji dan ne videl, ne slišal, ne bral uši; da
bi se pa izcimile sanje iz dveh mojih pri-
mojd-nš-ev, si nisem mogel misliti. Dru-
gih uši pa nisem imel več dan na jeziku.
Stal sem pred uganko in zrcalom, v ka-
terem sem opazil, kako me je bil zdelal
nenavadni lov na naše po glavne živali.

Malokdaj sanjam, a svojih sanj ne
pravim drugim, še najmanj pa ženi in ta-
šči, o katerih sumim, da prevajajo največ-
je neumnosti v loterijske številke. Lote-
rijo smatram namreč za faloterijo brez
glave. To pot mi je pa sedel skrat za vrat
in me prisilil, da sem se med zajtrkom od-
križal uši in postregel z njimi svoji družini.

Uspeli popolnoma nepričakovano. Že-
na je trdila, da pomenja lov na uši premo-
ženje, tašča zagotavljala, da so rdeče uši
bogastvo. Objemi, poljubi. Sin me je skušal
onegoviti za bicikelj, tašča je hitela v ku-
hinjo raztepat jajca za torto, ki ji zelo u-
gaja, žena se je pa napravljala v mesto
nakupovat. Nov klobuk, solčnik ali par
črevljev, nekaj si gotovo prinese domov,
saj sem sanjal o rdečih ušeh.

Sam sebi prepuščen — sin je zdirjal
izbirat bicikelj — sem študiral, odkod naj
pride bogastvo. Terna izključena, ker ne
stavim, dediščina izven razgovora, ker
imam sorodnike edino le v Nemški - Av-
striji. Odkod torej denar? Postal sem v
resnici radoveden, kako mi pripravijo moje
rdeče uši po ženi in tašči zagotovljeno
premoženje.

Na ulici čestitke. Vsi sosedje so že ve-
deli za moje rdeče uši, blagrovani mene,
mojo rajno mater, mojo družino, jaz sem
pa moral plačati temu štamperl konjaka,
drugemu golaš, tretjemu pivo itd. Mesto
da bi stal v trgovini za pultom in stregel
odjemalcem, sem sprejemal čestitke ka-
kor kaka kronana glava na godovni dan.
In še semenji dan je bil, drugi četrtek v
mesecu. Imel sem sicer pomočnika, toda
na tiste borne centesime dobička pri rižu
in makaronih ni gledati, ko me ima zasuti
usoda s cekini.

Okrog poldne sem bil že prepričan, da
moram obogateti. Mici v sladličarni me je
bila uverila, da se sanje o ušeh pri ljudeh,

Saj vse se poravnava
in kaj zato ti mar,
če stražniki vzmo hčere,
tatovi pa denar.

ki z ušmi nimajo opravila, gotovo uresni-
čijo, posebno če se sanjajo v jutranjih urah.
Da se mi ne bi očitala brezsrčnost,
sem kupil od potujočega kramarja vs-
njegovo kramo: štiri stenske prte s pri-
mernim besedilom. Verže je baje kramar
sam skoval, žena mu jih je morala pisati
z rdečo nitjo na platno. Kupil sem vse št-
ri, ker so tvorili celoto.

»Če je v hiši vsega dosti, so neznane
v njej bridkosti.« se je glasil prvi rek, ki
pride nad lijak. Verža: »Če je v hiši dosti
vsega, žena malokdaj se krega«, prideta
nad štedilnik, prt z besedilom: »Če je do-
sti vsega v hiši, dragi sosed, v... me pišite
pride nad omaro, medtem ko bosta kro-
nala verža: »Dosti vsega v hiši če je, mol-
se rad domov prismeje«, vhod v kuhinjo.

Domov h kosilu sem se pripeljal s fi-
jakerjem. Čemu sem pa sanjal o rdečih u-
šeh?! Sin se je bil že pogodil za bicikelj,
polovica, ostanek v treh mesečnih obro-
kih, žena si je kupila klobuk, solčnik in
črevlje in radi skladnosti s klobukom in
črevlji še obleko. Tisočak je šel na račun.

Jaz sem pa le čakal. Usoda mi je na-
klonila premoženje, ni pa določila ure.
Vsekakor se ima to zgoditi kmalu, kajti
rdeče uši v jutranjih urah pri človeku, ki
nima opraviti z ušmi, ne varajo.

Toda, kaj sem bil opazil? V trgovini
mi je prihajalo vedno manj ljudi. Dokaz
nisem imel nobenih, a srce mi je pravilo,
da je vse to delo mojega konkurenta.
Kdor koli je prišel k njemu, vsakemu je
pravil o moji sreči in dostavljal, da bi bil
on zadovoljen, če bi sanjal le o desetini o-
nega števila, ki sem ga jaz sanjal. Ta
lump! Ljudje so videli v meni le umazan-
ca, stiskača in skopuha, in hodili k njemu,
ki bi bil, kakor je obečal, razdelil v mo-
jem slučaju svojo svojo zalogo brezplačno
med svoje odjemalce.

Jaz sem pa le čakal. Kaj sem pa ho-
tel? Pomisli, rdeče uši, ne imeti opravila
z njimi in v jutranjih urah! Čakal sem
dokler se nisem naveličal.

Naj se zgodi z mano, kar se ima zgo-
diti! Ne morem več molčati! Dvoje je
možno: ali so uši priklicale v resnici za-
klade, ali jih niso priklicale. V prvem slu-
čaju dolžim na tem mestu jasno in glas-
no, vede in hote, brez vsakih olajševalnih
postanem v resnici bogat! Sanje spadajo
vom na rdeče uši krvavo prislužene vsote,
v drugem slučaju pa zahtevam od iste
države, oziroma od njenih v to postavlje-
nih predstaviteljev, reformo sanj. Če imam
poštati bogat, naj sanjam take sanje, da
postanem v resnici bogat! Sanje spadajo
kakor nemiri in poboji med strankami v
področje notranjega ministra, zato moje ob-
dolžbe in zahteve napram državi. Poslan-
ci in senatorji vedo sedaj, kaj jim je slo-
riti. Preprečijo naj s svojim glasovanjem
da se ponove take nesreče, kakršna se je
bila pripetila trgovcu, ki se je radi uš
uštel v svojem pričakovanju in ki je dal
s tem ušjim dogodkom duška svoji raz-
kuštrani duši.

Kako izgleda pomoč Evrope Nemški Avstriji.

Pomagajte, pomagajte,
kliče Avstrija,
vsak hiti pomagat,
kakor ve in zna.

Bila je ošabna,
kam je šel nje meč?
Kdor jo je prej videl,
ne pozna je več.

Bolna je postala,
suha do kosti,
revnejša kot ženska,
ki prosi kraj poti.

Vso so jo že slekli,
kliče na pomoč,
slačijo še srajco,
vpije jokajoč.

Je Evropa naša
dobrega srca,
rada ji pomaga
kakor ve in zna.

Ona ve, kje revo
žuli in tišči,
srajca je pretežka,
naj jo podari.

Naj jo dá Evropi,
rešena nadlog
bo potem hvalila
brate naokrog.

Tako se zdaj rešuje
vprašanja težkih dni,
če kdo denarja nima,
še žep naj podari!

OPERACIJA.

Zdravnik razpara nekemu bolniku trebuh, ter mu izčisti čreva. Ko je vse lépo osnažil, trebuh v red spravil in spet skopaj zašil, se spomni, da je pozabil škarje v njem. Ubogi človek! S škarjami v trebuhu vendar ne more živeti in ni drugače kot da razpara zopet trebuh. Ko privleče škarje na dan in trebuh spet zašije, se spomni, da so v trebuhu še igle.

»Vraga«, vzklikne zdravnik, »sedaj sem pa igle pustil v trebuhu. Le malo potrpljenja, jih bom takoj ven spravil.«

»No, veste kaj, gospod zdravnik«, mu ves nevoljen reče bolnik, »napravite mi raje trebuh na knofe, potem ne bo treba vedno rezati.«

Silajna bodočnost! (Zenična ponudba). Samec 39 let star, zdrav in polnokrven, židarski mojster i. t. d. lepe zunanosti, z krasno brado, dolgimi brkami po francoskem načinu in veliko plešo na glavi, z več tisoč tisočaki gotovine, naložene po raznih denarnih zavodih, želim znanja v svrhu ženitve, z gospodično, — tudi vdovo, lepe zunanosti, sentimentalnega značaja, z več tisočaki gotovine, — »miljonarke imajo prednost!« Kakor razvidno, kaže se družici, ki bi hotela prikleniti svojo usodo na me, lepa in vesela bodočnost. Pred vsem, to moram pripomniti, ima »protekcijo« Dollncova izpod Hrušev. Le resne ponudbe pod, »lepi Milvec« poštno ležeče Gor. Branica p. Štanjel. —

Predragi Čuk!

V nekem večjem trgu na Slovenskem je imel dež. poslanec predavanje o gnojilih.

Prisostvovalo je obilno število kmečkega ljudstva obojega spola in tudi nekaj inteligence.

Ko je predavatelj obširno razložil o kakovosti raznih živalskih gnojil in o uspehu njih uporabe pri gnojitvi, je ves navdušen zaključil svoje predavanje s temi besedami: »Predragi tržani in tržankel Poudarjam torej še enkrat: Kar se tiče gnojitve vaših travnikov in vaših polj, vam kravlj gnoj najlonleje na srce polagam!«

Sledil je živahen pplavz.

Pozdravja Te udeleženec predavanja.

VOJNA. POROČILA.

Bojno polje, 10. IX. 1922.

Sv. Križ (uradno). Po dolgem mirovanju smo zopet začeli z ofenzivo. Sicer smo svoj namen dosegli, toda vsled strateških ozrokov so se morale naše čete umakniti in v zasedah čakati sovražnika. izgube so malenkostne, navdušenje se

vedno večja. Upamo v kratkem priti do zmage.

Cesta (urad.) (11. IX.) Sinoči hud spopad med našim in sovražniki. Toda naši so se branili in borili kot Levi. Ranjen ni bil nihče. Prišlo bi do hujšega spopada, a noč nas je ovfrala. Upamo, da se v kratkem sklene premirje, kajti drugače bi prišlo do hujših incidentov.

Žabja svadba.

Žaba se možila
rada bi ga pila.
Žepina iskala,
da bi z njim plesala.
Se je žabjak zmišlil,
sem bom jaz pritisnil.
Za roko bi te prosil,
križ bi s tabo nosil.
Žaba privolila,
pri njemu ga bom pila.
V farovž so poslali,
da bi ju oklicali.
Gospod pa jih je vprašil,
kdo bo »Oklič« plačal.
Žabjak je odgovoril:
Bom mošnjo jaz otvoril.
In res so oklicjali,
ljudje so pa zijali.
Kdor bo šel v svate
dobil bo tamkaj sprate.
Ljudi je deset, tja teklo,
za vso se tam je pešlo.

Velika tam čez uha
stara žaba kuha.
Stari žabjak toči,
mu skoraj trebuh počí.
Hroščevi tu kraki
perejo se v mlaki.
Bodo jih očvrli,
potem jih pa požrli.
Tema se že dela,
a družba je vesela.
Miz ne zapustijo,
kar pri njih pospijo.
Tri dni so tam sedeli,
pili so in jedli.
A zdaj se razprše,
in vsak na dom svoj gre.
Tudi novi par veseli,
je vkup živeti začel.

Srčkana Urška.

Srčkana Urška,
pojva na ples,
lušno bo, lušno
gor do nebes.

Urška vda se mu
hitro, sladko,
hajd, na plesišče,
kar pod rokó.

Plača no polko,
volcar, mazur,
poje trobenta,
udarja tambur.

Urška pleše,
smeje se tud',
Pepe postane
divji in hud.

»Baba prekleta,
kje imaš denar?
Plačal že plesov
dvajset sem kar.«

»Pepi, predragi,
plesaj dovolj,
lačna sem žejna,
v črevah je bol.«

»Žeja me grozno,
vina pa nič.

prav kavalir si,
vzem' te hudič!

»Prej si obečal
kar pol nebes,
zdaj si pa fige
ni lir ne čentes!«

»Čakaj mi, draga,
vsega ima:
vina in pive,
sira, mesa.«

Tekel je Pepi
v hišo vesel,
názaj ni prišel,
mrak ga je vzel.

Gledal oštr je,
jeze ves nem,
to vam, dekleta,
v eksemplu povem:

»Pustil je v krčmi
kapo in dolg,
Urška pa nestla
proč je nos dolg.«

Stara baba, ki molči.

(Zalosten epilog k dogodkom na Krmu.)

STARA BABA KI MOLČI.

Na trgu Garibaldi
živela neke dni
je grda stara baba,
še danes tam živi.

Oblečena po starem,
razkuštrane lasé,
ime ji nenavadno,
je »Piccolo« ime.

In jezik tak kot kačji
je imela že nekdanj,
kdor noče, da ga piči,
ogiblje se je naj.

Ta luknje vse pretakne,
prevohla skoz in skoz,
resnico, neresnico,
obeša vsem na nos.

Iz bolhe dela slona,
iz ognja dela led,
naj se zgodi, kar hoče,
že ona najde sled.

»Prijazna« nam Slovincem
je bila pač vse dni,
vsegá so oni krivi,
karkoli se zgodi.

Če strela kam udari,
če kdo kogá umori,
I kdo bo drugi neki,
Slovenec naj trpi!

In ta »poštena« raglja
en čas že ne raglja,
kot da jo je zadela
res strela raz nebá.

Bilá je to res strela,
ki prišla je od nas,
ji jezik zavezala,
da nema je ta čas.

Kot da zaprta usta,
zaklenjena so zdaj,
le naj bi jih imela
tako na vekomaj!

Ne, nje lepoti v hvalo
ji nisem to zapel,
ker le nje molka močno
postál sem zdaj vesel.

Kaj je novega?

Pravijo, da je v Prvačini Brzovlakar oblekel srajco republikanske stranke in so mu zato karbonirji nabrusili pete, da bo bolj tekkel, ko pridejo fašisti.

Pravijo, da bodo v Vrtojbi iz cerkvenih svetišč zidali plesne dvorane s pomočjo izkušenih starejšin. Prošnja bo kmalu rešena.

Pravijo Braničarji, da je Bogomil izgubil na Krasu srce in ker je nevarnost, da izgubi tudi glavo se naproša pošten najditelj, ali najditeljica, da ga vrne. Nagrado določi Čuk na palci.

Pravijo da je prišel Francelj ob svoj brk brez vsake predpriprave. To nekulturno delo (brk je obetal najlepši razvoj, so ožigosali Varka Malora — in Čuk mu je ob pogledu na gole temelje izrekel svoje sožalje.

Pravijo, da bo imel Nac Karlutov v Volčah »Holtbergo«. Postal je tudi abstinent in ko dene še nove zobe, se pojde žen't. Tonu Cekovemu se zdi to prav pametno.

Pravijo, da ima Edi Lamjanov tku beliče račjé, de lahna kar dve čeč h kratu objame.

Pravijo, da bo dobil mirenski župan za svoje zavito postopanje, glede »Izobraževalnega društva«, red »lisičjega repa«.

Pravijo, da je stric Mirk nesel v Ljubljano na velesemenj slike vseh tolminskih deklet. Izvzete so one, ki imajo boljšo zvezo z jugom. Društvo veselih vdov in vdovcev ni poslalo zastopnika, ker je odbor prezaposlen.

Pravijo, da nastopa volčanski »podoknicaverein« vedno samostojno (če je šibak v nogah stoji celo na eni sami.) Dekletom posebno ugaja strumni nastop delovnega odbora, posebno predsednika Jake.

Pravijo, da prinese predsednik za druge voj. oškodovancev g. Vilč na počitnice v Brda tudi fotografični aparat brez plat in g. ravnatelj Luka pa 3 kg. sode bikarbonate za vsak slučaj.

Pravijo, da je Jože iz Srpenice zelo navdušen za potovanje; zato namerava ustanoviti društvo »Armer Rajzender«, za vse one, ki se hočejo odebeliti.

Pravijo, da je žagarski tajnik z odliko jus napravil. Se sreča za goriške advokate je, da se je njegovo znanje zrušilo pred § 13!

Pravijo, da je neki pekovski mojster izgubil med Zago in Srpenico 25 kvintalov krušne moke. Kdor bi vedel kaj njej, naj to sporoči mojstru ali pa vsaj gostilničarjem od Bovca do Kobarida. Nagrada: pudlč šnopsa.

Pravijo, da je Maks Dorijev iz Srpenice postal luftinženir. Da to ni res, pričča dejstvo, da je Maksa poklicala te dni rimska vlada v ministrstvo za trgovino in obrt.

Pravijo, da priredi Soški Ciril v Božiču kolesarsko dirko na gamse. Po vsegorah vlada za ta najnovejši sport veljanskansko navdušenje, le stric Frida a joka.

Pravijo, da je štandreški tajnik predal občinsko brajdo in ubežal v Rusijo.

Pravijo, da je nebeško slišati slovenske ljubljanske študente na počitnicah, ko prepevajo s pristnim slovanskim navdušenjem, »giovinezza«. Vse za naš predek.

Pravijo, da vstopi dr. Res vsled ne srečne ljubezni v jezuitski red. V znak pokore si je že dal ostriči lasé.

Pravijo, da je dr. Besednjak postal vrhovni pokrovitelj slov. umetnikov. V znak hvaležnosti mu riše Čargo najboljšo karikaturó, Kogoj mu pa posveti svojo prvo špicpolko.

Pravijo, da je Damir Feigel okužil svojimi bacili in bacilkami vso Julijsko Beračijo. Zato pripravlja novo tragedijo »Pol hekta lizola«.

Pravijo, da bode virtuoz in umetnik Srečko Kumar obesil glasovir na klavir in postal agent slovite firme »Bumpe dax«.

Pravijo, da je umetnik Čargo s svojimi risbami na slavnostni akademiji »drije« odlično občinstvo tako očaral, da je zbežalo korporativno na galerij medtem ko slavnostni govornik iz velikega navdahnjenja ni niti rabil suflerja.

Pravijo, da je France Bevk postal »večen popotnik« in da piše potopis »treh dneh okoli sveta«. Prednaročil sprejema uprava »Čuka«.

Pravijo, da se prof. Špac ženi. O sicer to ogorčeno zanikuje, vendar pa s začetki in uspehi njegovega rednega življenja najglasnejša priča za to.

Pravijo, da ima Polde Kemperle v zgodnjih urah največ žurnalističnih klorij. Priča: dr. Korošec.

Pravijo, da je »Mica von Fržulic« vsemogočna gospodinja Škodnikove univerze v Tolminu, povišana radi izrednih zaslug na pedagoškem polju v doktorico vseh lepih čednosti.

Pravijo, da si naše bodoče učiteljice silno želé konča počitnic. To vest potrjuje okoliščina, da se je pred tolminskim konviktom ustavilo preteklo noč dvajset vozov fižola in krompirja.

ŠOLSKA NALOGA.

Naš Ivanček piše prvo šolsko nalogo: Svinja.

Svinja je domača žival. Na vsakem oglu ima eno nogo. Na gobcu ima pokri-vačo z dvema luknjama. Lase ima prav redke. Vsajeni so po celem telesu. Na glavi nosi dva podplata, kjer ima sluh. Rep je kratek in poln sivih las.

Za novo vojno.

ŽENA: Moj Bog, saj ne morem plačati tako velikih davkov. To me bo ugonobilo. Pomislite, moj mož je padel na vojni...

BIROKRAT: Saj imate še dva sina, ki še nista padla.

Dragi Čuk na palčič

ital sem v Tvoji zadnji številki možno navodilo za preganjanje n uši.

Pomislil sem se tudi jaz enakega, katero je mene z mnogo manjšim udom ter večjim in hitrejšim učinkom časa svetovne vojne kot vojaka, to pred to golaznijo. Gotovo ga bodo potrebovali naši slovenski fantje, kajti in mi bodo hvaležni za ta lačni dober svet in recept.

vo fi:

zame se pol kg žabje krvi, 1/4 kg peska (če mogoče iz soške struge) gr najfinejšega braziljskega

se skupaj se dobro zmeša, pusti na solncu, nakar se zdravilo lah-

Namaže se po vsem telesu zvečer, drugo jutro se vidi učinek:

Bolhe, vabljene od vonja krvi, začnejo žreti, poper jim pride v nos, začnejo kihati in pri kihanju udarijo z glavo na pesek ter se ubijejo.

Z upanjem v srcu, s tem mojim predlogom hasniti in pomagati svojemu bližnjemu, te pristrčno pozdravlja tvoj

Miha Pogrunta.

DOGOVOR.

Zdravnik klientu: Vi morate na vsak način opustiti pijačo, kajenje, igranje na bilard ter pohajanje po noči na okoli.

Klijent: — O sem razumel! Vi ste se dogovorili z mojo sprogo! —

IZMI.

Nič več naj ne vlada — absolutizem,
Bog živi naš narodni — idealizem!
Minul naj bi za vselej — terorizem,
pravičen naj bi bil med nami — socializem.
Diktirati pa nima nam nikdar — imperia-

lizem,
dokler nas ne omami — hipnotizem.
Živela svoboda, umrl je — carizem
in zmagal je narod — demokratizem.
Preminul je za vedno — nihilizem,
še bolj je padel — anarhizem,
žalostno — pa zrastel je — fašizem.
Hinavski je vedno — pri profesorjih —
sofizem,

grd pa pri ženski modi, — magizem.
Pereat ves bodoči — futurizem
in ž njim vred ves — koritarizem,
Bog živi pa zdrav — patriotizem!
Moderen je sedaj — ekspresionizem,
še bolj pa pravi — impresionizem.
Ugaja drugemu najbolj — kubizem,
proti njemu nastopa že — akubitizem,
a kar drži, naj ohrani — pozitivizem.

Znan je vsakemu — liberalizem
in njegov nasprotnik — klerikalizem,
oba pa nadkriljuje — ultramontanizem.
Na mizi naši stoji — literalizem
vseh pijanizmov — simbolizem.
Moderen je še vedno — secesionizem,
že davno je pozabljen — darvinizem.
Po svetu straši sedaj — komunizem
in pa ruski mu sodrug, — boljševizem.

Naj izgine od nas vsak — skepticizem,
še bolj pa iz sovraštva — cinizem,
naj živi med nami vedno — optimizem
in naj mine črni — pesimizem!
Naj izgublja moč — militarizem,
in vrag vzemi vsak — šovinizem,
zgubi naj se pretirani — nacijonalizem
in ž njim sebični — sacroegoizem
ter strpneli, zastareli — materializem.

J. B.

OBSODBA.

Sodnik ki je hotel v lepem tonu iz-
vabiti od zatožencu natančno izpoved:

»Rekli smo tedaj, dragi moj, da smo zgrabili starko za grlo, da smo ji zamašili usta, da smo zgrabili za nož ter ji prerezali vrat... da čujemo: kaj pravite k vse-
mu temu?«

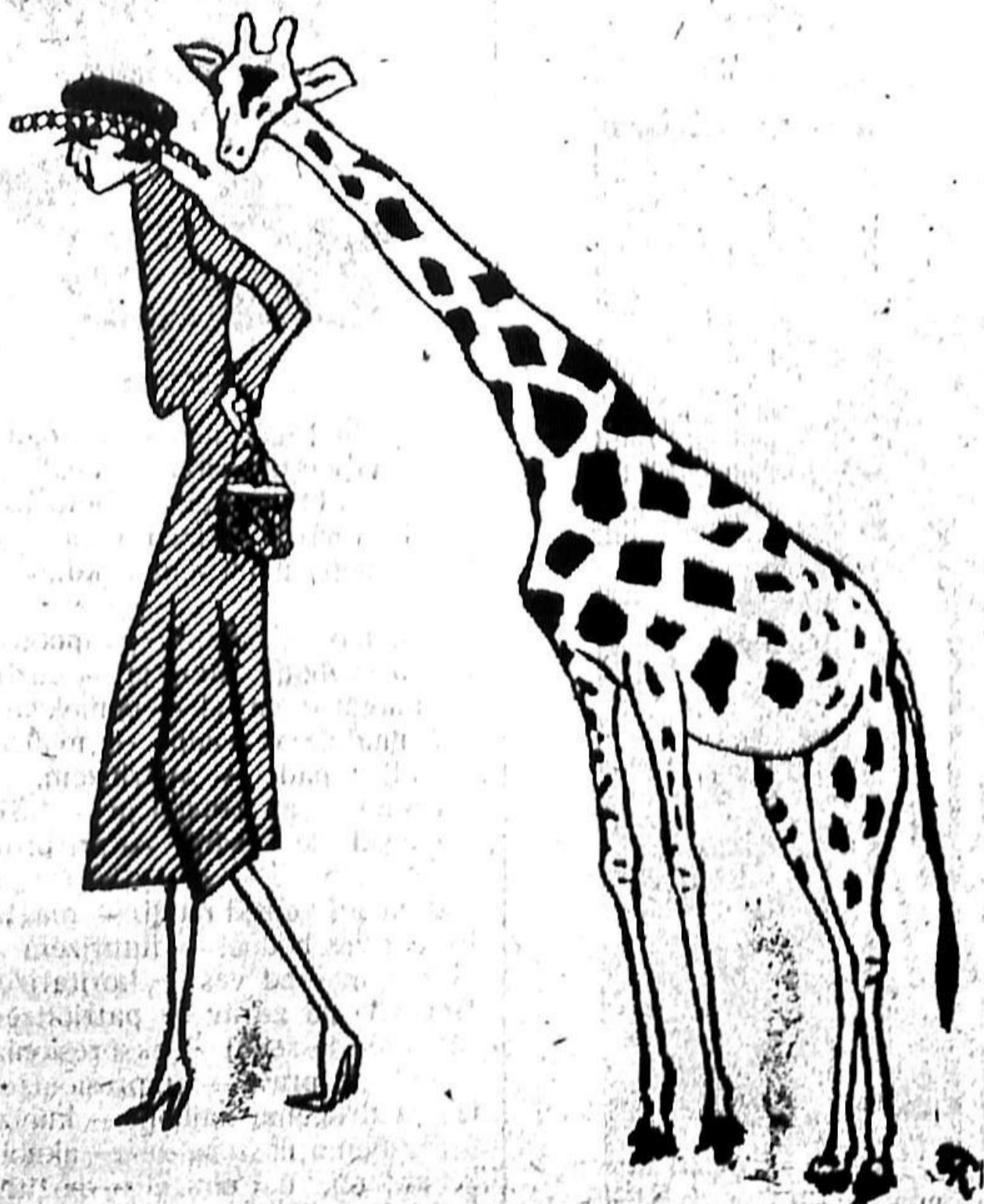
(Zatoženec zaničljivo) »Pravim, da ste napravili eno grdo lopovščino.«

RAČUNANE BESEDE.

»Dragi moji« je rekel nek moralist,
»so dejstva in ne besede, ki se računajo...«

»Se vidi« je zakričal nekdo, »da nisi še nikdar odposlal nobenega telegrama.«

Med sorodniki.

Gospod Žirafa: Dober dan, gospodična: Tako znani se mi zdite, kot da sem Vas že enkrat videl. Ali si nisva nekaj v sorodu?

Gospodična: Ne nadlegujte me, gospod in ne hodite za mano, da ne bodo ljudje zapazili, da je to res.

Prirojena nerodnost.

Moj brat, ki je dokaj pobožen ima v službi tako nerodno služkinjo, da je neverjetno, a povsem resnično. Ko je bil bolan na postelji, je zaprosil kozarec vode, ki jo je popolnoma lepo prinesla do postelje, a tam se je že morala spodtakniti ob nočno mizico, ni bilo drugače, pa je vso po postelji razlila. In tako je bilo pri vsaki stvari. Prav normalno je skuhala juho za obed in ko jo je hotela postaviti na mizo, je zvrnila lonec, ter vse sedeče ž njo oparila. H krstu je nesla novorojenko; pa mislite, da jo je obdržala v rokah? Kaj šel Iskaje žepni robec, ravno, ko ji je boter narekoval imena, je otroka spustila pred krstni kamen na tla. Na prvi dan letošnjega majnika je oblekel svoja dva dečka v belo obleko in čeveljčke, da gresta na izprehod; služkinja jima je morala medtem pripraviti kavo in ko je natakala v škodelice je že moralo priti nekaj povprek, da je oba od glave do nog s črno kavo oblila. Je nekaj povsem vsakdanjega, kar se skoro v vsaki družini pogosto pripeti a pri mojem bratu gre dnevno tako naprej celo

po petkrat na dan. Poslal jo je na primer v lekarno po vitriol za čiščenje kamenitega tlaka. Ko je doma odpirala steklenico v navzočnosti radovedne mačke in psa, ji je brškone zamašek sam ven skočil. Dejstvo je, da se je žula tako grozna godba v kuhinji, da si je bilo ušesa za tiščati. Vsak po svoje je tulil na vse pretege; pes, mačka in ona sama. Seveda: polito so bili vsi trije. In ko jo je gospodar, ozmerjal, je enostavno odgovorila, da ni ona kriva če vitriol žge. Kadar molze krave in se s hlapcem pogovarja, ji je vse eno ako mleko v golido curlja ali pa po kravjem blatu. Vsako stvar dela mehanično zanikerno, kakor bi bila obsojena v to. Ko smo imeli en dan skupni družinski obed, je prinesla polno skledo suhih hrušk namesto prikuhe. In ko smo se začeli vsi smejati, se je jezila in preklinjala medtem, ko je nesla nazaj, ter končno vendar srečno pograbila skledo s prikuho. Sedaj je šla pač zmagovalno do mize s triumfom, a pred mizo je stopila na lastno krilo, ter cmoknila kakor snop po tleh z jedjo. Ko je vstala, ji je bil pokrit ves obraz z gosto in mastno prikuho. Ujezilo jo je vsekakor, ter je

divje zatulila in grozno zaklela. Če dar je menil, da radi tega pač ni tako hudo kleti, ko so njene nerodnosti na dnevnem redu, marveč naj reče: bo tako, ker je božja volja zato! Ne zato je navijala uro toliko časa, da je počilo v njej. Ponočne posode je sprala novala polovico kakor gre, polovico po tleh. I ako je pobrisala bodisi t obrisalko za obraz, je bilo tako, ker božja volja zato. Ako jo je kak dan jela ta velika muha, tedaj ji je v dalo iz rok in nemalokrat se je n telo z ropotom strkjalo po lesenih nicah tako, da so vse kokoši iz dvo preplašene poskakale čez plot, da so si pa na pragu trebuhe tiščali. E čer je gospodar sam večerjal v kuh medtem ko je ona z odprtimi ustn mala, da se je z nosom tokla ob ro ze. Neki ščurek jo je zbudil, ki ji je lezel po nogi navzgor, kar jo je pa prestrašilo, da je skočila kvišku obstreljena, preobrnila petrolejko v do in po mizi, nakar se je vse v ter je vsa kuhinjska oprava zgorel da niso prihiteli na pomoč sosedj zgorela vsa hiša. I kaj se hoče! Ona prekrizala kakor po navadi: Na tako, ker je božja volja zato!

»Figa pasja, ti mrha nerodna. bo tako, hudič je zato pa ne božja je zakričal razjarjen gospodar, ki bilo vendar enkrat preveč take volje.

V DEŽELI VOJNE ŠKODE.

1.

V deželi vojne škode
Gre marsikaj narobe,
Postave niso prave
So vsem zmešale glave.

2.

Če se voziš malo,
Če trgaš obuvale,
Vsak vpije: Vojna škoda,
Bodi »kšajt« al pa prismoda.

3.

Vsak se sili h konkordatu
Kakor deca k mandolatu,
In če pri dohtarju se speče,
Pred komisijo se zateče.

4.

Tam šele je vrag ta pravi,
Ker na umu so nezdravi,
Sodijo, da Bog se usmili
Kogar komisija upilf.

TA JE PA DOBER.

»Natakar!« zavpije v krčmi nek tresen gospod.

»Želite, gospod?«

»Če sem obedval, prinesite mi če ne, telečjo pečenko z mlekom.«

KDO MANJKA?

Nekdo je na tramvajski stopničk kupal v voz;

»Je že polna ta Noctova bark od znotraj se je čul glas:

»Ne še... manjka še osel. Le pite?«

Boj tuberculozi!

Modri mestni očelje so sklenili, da bodo z božjo pomočjo po dolgih pasjih dneh vendar enkrat znatno pregnali nezdravi prah z naših ulic. Skoda, da že v poletju niso najeli božje pomoči!

Ribničan Urban.

O ti planšer ti! Ti nekazani guicvet, ti pošast gorječa, merhovnek gardi truo-tasti, kruota kremežlava negulisna, nepošjernast sakralejska, matafir nepihnen, šjema brlava jozes, jozes vajste de rejs! S Tomaju sm šu na Čežano uno rajžo; pa malu pred vasjo sm vse tu zrjeku anme tantarabaji zenikeremi, zezarženmi, re-scefedranmi, k me je tu uokrást. O svjet Urh, ti mjnen pomagej! Koku me je ta ne-snaga grda, uokružna, bještru ze kamžuo-lo zgrabila, jen porendala. »Dnar daj ven«, se je zederla ta nazarejska pogüba po-cerana. Duobru, de ga nejsm jemu u kaš-nem aržeti, če ne bi mi ga ta pasje raubar-ska gnida rejs uzjela. Jest sm ga pa u buotah od čovlu jemu. Vse aržete je aržet-ke je preštetnou, pa nej neč najdu; kar debjelu je zejou vame jen nej tu vrjet, de ga nejmam.

Pa, deb'ga bl zegvišou, de ga rejs nej-mam, sm djau, de sm ga u Čežani na uo-štarije pištu, zetu k'sm se bau, de b'ga ne zgübu. Keder buom s Čežane neprej šu, sm djau, puotlej ga buom pa jemu. Jen ta frdamane gniis je zerejs čakau na drugi cajste, de b'mi ga pobrau. Je kaj, k'se do-šjbenške künšte ne nuore toku z lajpa! Še ne špecerat nejsm tu jet po-vejdat. Anme človejke sm dau dvej lire, pa u grm med brinje skru. Čez an cajt je ste muojo ruobo neprej njese. Jest sm se pa u drm med brinje skru. Čez an cajt je pa kar skočila ta presica tatinska na mo-ža. Precej sm ugenu, kaj je tla jemet. Muož se je ustrašu kajpek, pa je ruobo ne tla spüstu jen zbajžov. Potepin pa kar ne vso muč ze njim. Jest sm pa majhnu poča-kov ze grmam, an spomin pištu, puotlej sm se pa prov po muožku s prstmi usjeknu ne djesno jen ne lejvo, pograbu muojo ruobo pa sm šu u buožjem jemjene neprej po cajste.

I sevaj, malu cajta huodem na lašku-slovejsku, zetu na ne vejm, kaj se vse ži-

her dajla v teh frej krajšli. Šlišov sm, de je sama prostust u te dežjeli ne prudej, am-pek tu pa nejsm vejdu, de se po hmjetali srajdi cejste žiher tüde ldi uobira. Če sm pa u majste, žje vajm koku je trejba. Tam se lehku angá al družga u rt brene, koker be buh luonej rjeku. S filičepjetam se ži-her vsacme čez grlu zepelá, pa še grdu pogljekat se ga ne sme, če ne ga črna vojska ne specerat vlajče, puotlej pa u kejhó vržejo. Po ipavskem se pajngof ži-her srejdí puota, kjer je duoste grujzdja, ustave, jen keder sta hajcer jen mašinfirar zeduošte nabrala, zepiska, pa se grje ne-prej. Če pa ne nuore neprej, pa lde pr zadnem vaguone porivajo.

Ne vse zadne je pa tu vseglil lepu, de so lašku-slovejci kepile tuo prostust. Šta-cline ane po dnjeve nabašejo, druge jih pa po nuoci spraznejo. Rankumobile letijo po cajstah koker fufre, pa če uotroke al pa starco do smrti pavalejo, je trejba kar ti-hu neprej jet, al pa prgmahe ne tlejh lje-žet, če ne jih pa s peštuolo ustrljo. Sej človejka se žiher ublje ze uoglam al pa srajde cajste, po nuoci al pa po dnjevi. O ja, duobru vajm, de je zdej vse frej. Prej nejsm smu kričet »živjo Italije«, zdej pa žiher ustrlim kjerga čm, samu de toku zekričim. Po zime ukret sm šu u Gorice z anem drugem človejkam h Muolarji juž-nat, zetu k'so djale, de ima duobre klo-base jen naše kishu zjele, pa prov tam bliz mi je z anga uokna ana čüla u re-šjetu prletejla. Kar zešklopotalu je. Nen-kret je blu pouhnu rešjetu vampu, pa-rajajsa, uolüpku, rajpneh jen krampirje-veh, kosti, zuoca uod kofjeta, rajža, na-močenga kriiha, pa lasje vmejs. Tuolku dobrute, de strah. Hmale njebi šu u oštari-jo, če njebi toku frdamanu smrdeljlu.

No pa k'sm zvajdu, de se v lašku-slovajnskem žiher tüde u muoje rešjeta pomije z uoken lüčejo, sm blu kar tihu jen ne cajsto strjesu, rešjetu sm pa guori u šišo, njesu. Jen ke se dajla koker se če, sm tild jest zjele u glaš du, k'je blu pre-vruoče, pa mejšov, dokler se nej shladilu, klobaso sm pa po mize rezrezjov. Jest nej-sm uoržeh, de grje pr vas svajt nezaj, ne-mejst neprej. Ampek tu vam pa povejm toku gvišnu, koker sm jest živ, de buo štrafenga buožje pršla, pa buo vse snejla črnu jen bejlu, pa nej buo prdajlu jen smr-dajlu.

K'sm u Štuorje pršu, je tu an gspud foglovž küpet ze anga tiče majhnu majši uod kokuše. Jest sm me sklejdenk tu pro-dat, pa ta prsmuojeni škrec je blu toku hakleh, de ga nej tu. Sej je sklejdenk tri-kret tuošnen uod foglovža, pa močan lejs ima bl koker foglovž, k'ima pouhnu majh-neh šprikel.

Sej če pr nas sklejdenk kokuše drži, buo tild škricovga tiče držou. Jen pr tem se tild lajs pršpara k'ga ne grje tuolku ko-ker u foglovž. Pa kaj take mlajčnež vaj koku je trejba šparat. Pr nas doma še ma-halu uod ure po nuoci ustavmo, de se ma-šenizem preveč ne ponüca. U Snožječah je blu an hmet stukret bl pameten koker škrec u Štuorjeh. Peharje je tu küpet pa jeh nejsm jemu, sm me pa cajne ponüjov, pa jeh je kar uzjev, še ane nej rjeku. Jen zetu s'je plu toku hrilten, sm me cajno če

NE TAKO POSEBNO.

Dva prijatelja, katera se nista že dol-go časa videla, se nekega dne srečata na pesti, in eden vpraša drugega, kako mu kaj gre; prvi pravi, da se je pred krat-kim poročil in da mu gre čisto dobro.

»Dobro si naredil, da si se poročil«, pravi drugi.

»Ne tako posebno,« reče prvi, »dobil sem zelo hudobno žensko.«

»To je slabo.«

»Ne tako posebno slabo, kajti ima več tisoč lir.«

»To je zopet dobro.«

»Ne tako posebno dobro, kajti kupil sem ovce, katere so mi pa vse poginile.«

»To je pa zares slabo.«

»Ne tako posebno slabo, kajti za kože, katere sem prodal sem dobil več kot sem dal za ovce.«

»To je zares dobro.«

»Ne tako posebno, kajti za ves de-nar sem kupil hišo, katera je pa zgo-rela.«

»To je pa zelo slabo.«

»Ne tako posebno slabo, kajti s hi-šo vred je zgorela tudi moja žena.«

ZOB ZA ZOB.

Predsednik porotne razprave je vprašal zdravnika zapriseženca, če mu ve povedati natančno, koliko arzenika se potrebuje za pogin muhe. Zdravnik specialist je odgovoril: »Dokažem z vso gotovostjo, gospod predsednik, ali, prej bi jaz rad znal, koliko je muha stara, njen spol, njen temperament, njeno fi-zično stanje in če je poročena, sama ali vdova. Kadar bom imel o teh točkah na-tančno poročilo, bom odgovoril na vaše vprašanje.«

bl po cejni dau koker peharje, jen anu majhnu situ ze nemječek.

Čez Postojno sm pa kar brš šu, zetu k'sm se spjet bau, de b'me u kejho ne dejli. K'so me, pa žendarji jen iblajtarji, po strane gljedali, sm jo precej pogrüntov, koku je trejba. An facou sm blu kľpu u trejeh farbah, pa sm ga na hrbet prpjev. U ruokah sm jemu muojo palco, pa sm fort neprej po cajste kričov »živjo itallje« jen u anomer mahov s palco po lüfte.

Kar toku sm šu neprej korajžnu jen s straham kričov do Rak'ka. Pa kamej sm tam čez must prajsov, je an kep surkavcu zečjelu tšlet ze mano:

»Laška m... ličefajn, kuoza pride, prdne vajn! Puotlej so zečjeli še gnyv krampir vame ličeti ti pesjake. Pa mejnde že neč drilzga, koker de sm muojo kľpleno prostust u slovajnsku-laškem nūcou. Nu ja sm grlntav jen djau sam zase:

»Če na majstnega kaplana na klabiik lemuone ličejo, tšid u rijbenčana gnyv krampir žher, sej toku nej ze sejme«.

LAZNIJVI KUHAR.

Neki samski gospod je imel kuharja, kateri je pa bil zelo laznjiv. Nekega dne ustrelt gospod več žerjavov in jih da kuharju, da jih pripravi za večerjo, na katero pride tudi par njegovih prijateljev.

Kuhar začne takoj peči, toda ko se nekoliko oddalji, da bi si pomočil grlo, pride mačka v kuhinjo in odnese žerjavu bedro. Ko pride kuhar zapazi to, toda si misli, da se bo že izmazal.

Pri večerji prinese kuhar na mizo žerjave in gospodar takoj zapazi, da manjka žerjavu bedro: »Kje je pa bedro,« vpraša kuharja. »Gospod, žerjav ni imel bedra,« se zlaže kuhar. »To je laž,« pravi jezen gospodar, »jutri greš z mano lovit žerjave in ako ulovimo še kakega brez bedra, je dobro, če ne te pa spodim iz službe.«

Naslednje jutro gresta lovit žerjave. Kmalu zagledata celo jato, ki so spali na eni nogi. Tedaj reče brž kuhar: »Vidite gospod, koliko jih je, ki imajo samo eno nogo.« »Pokazal ti bom, da imajo dve.« Tedaj zakriči gospod: »Šššššš! Žerjavi se prestrašejo iztegnejo še drugo nogo in odlete: »Si li videl, da imajo dve?« »Dobro gospod,« pravi kuhar, »toda vi niste tako zakričal včeraj zvečer. Če bi tako rekel, bi tudi oni pokazal drugo nogo.« Gospodu pa je tako ugajal ta odgovor, da ga je še nadalje obdržal v službi.

Komedijantovski kričac.

»Komedijski, ki prihajajo k nam, so navadno tujci, ki pa za silo žlobudrajo vsacega jezika nekoliko za potrebo. Pred panoramo in panoptikom si je na vso moč nategoval žile pisano oblečen res klamni mož:

— Pete, pete nuter, zdej grejo cure ven. Tukej boste vidu odsprej najlepša živa punca z uska. Tam ritensko, pa cebra konj, povodni muž in vojska von cell svet i vsa cesarja, ki je šov u penzion. Če hoče danas kdu ki znat, more šaka lukna pretekni. Mame trójčke zmiram žive tle na ušek, ki je mati merla na paród. Pete nuter, pete nuter, bum... bum... bum... Boste videt lukna, ki nima dna...

bum... bum... koker šterna ki ma voda, pa je suh. Fanti, curel muž nu žena, pete, pete nuter! bum... bum... bum...

V hiši za protekcijo živali.

Predsednica: »Jan, skušajte prijeti ti sto muho in nesite jo ven, toda ne da se ji kaj zgodi.«

Sluga Jan, ki je bil tudi član z vsem navdušenjem, je izvršil previdno ukaz ter nesel med prsti muho iz sohe, toda čez dve minuti se je povrnil.

Predsednica: »No Jan ste storili?«

Jan: »Oh, nisem imel poguma spu- stiti jo ven: dežuje.«

STRELA NA KRNU.

Izjava.

Podpisano društvo inženirjev strokovnjakov »Speta un poco« izjavlja za plačilo 10.000 lir na roko z ozirom na članke v »Goriški Straži« in »Edinosti«, da je spomenik na Krnu poškodovala strela, sledeče:

1. Ni res, da je udarila strela v spomenik na Krnu, pač pa je res, da je udarila strela v vso laško javnost, ki od dne razglasitve molči kakor grob, da ne rabimo bolj navadne besede.

2. Zato tudi ni res, da so se na Kobariskem, zgodili kaki zločini, ki bi nasprotovali zakonom, ker so bili nayoči orožniki, ki so oko postave, kako bi, oni tedaj tudi kaj takega dopustili.

3. Naša komisija, ki je dosegla o polnoči že deseto steklenico šampanjca, je v megli dognala sledeči poškodbi: Otrpne nje jezika vseh tržaških uradnikov in moralnega mačka pri vseh nacionalistih. Ti dve poškodbi pa so povzročili zopet Slovenci, ki sramotijo naše najdražje kar imamo, kloako našega časopisja.

Pika.

Dano v Trstu l. 1922.

Slede podpisi.

Dopisi.

SOVODNJE.

V Sovodnjah pa res napredujemo. Velik kos zasluge gre naši inteligenci, ki izobrazuje našo mladino. Nad 50 izobraževalnih društev imamo v vasi. Če ne verjameš, da jih je toliko, postavi ničlo pred številko pet, v sredo pa piko, pa boš videl, da je res. Na čelu naše inteli-

ce je neki gospod, ki se posebno odlikuje s suvanjem skozi vrata. Naše ženske pa napredujejo z modo. Take so kot Parizanke, čeravno niso naročene na modne liste. Še prekašajo jih in znajo modne spremembe vse bolje uporabljati. Posebno prakso imajo s klobuki. Ko pride iz mode ga prebrisana Sovodenjka hrani, dokler ne pride zopet v modo. S kolesi se vozijo vse, kmalu bomo dobili »Žensko kolesarsko društvo«. Pa saj bodo ženske itak kmalu hodile v hlačah, ker se jim krajša kikiža na obeh straneh. Društvo pa bodo ustanovili fantje tedaj, ko prenesejo okoličanska društva svoj sedež v Sovodnje.

TOLMINSKI HRIBI.

Prestali smo srečno strah pred pred koncem sveta. Poyvod se je govorilo, koliko Vulkanov bode izbruhnilo, zlasti ker je to tudi nežka babica potrdila, da jih bode tudi tam nekaj izbruhnilo. Zdaj so pa knežke dekleta v skrbeh, kje dobijo take konce obleke, da si štukajo krile, da ne bodo krajše od tal kakor 20 cm. ker drugači ne smejo v cerkev. Vsa krila bodo tedaj v dveh barvah kot cesarska zastava. V Poreznu imajo pa strah pred financi, ker so neki dan prišli v kmetsko hišo in vse prebrskali. Ker ni bilo gospodarja doma, so odnesli razne predmete, med tem tudi 59 domačih klobas in 19 domačih lanenih »stren«. Pri štrenah so se zmotili ker so mislili, da so šalami. Gospodar pravi, da jim bode štrene smešal.

SAKSID.

Vsled veselice s plesom na Saksidu, je iziginilo teden pred prireditvijo grozdje iz najzlahtnejših trt saksidovskih vinogradov; teden po prireditvi pa tudi iz manj zlahtnejših in malo je manjkalo, da ni radi tega cena grozdju na goriškem trgu za polovico padla. Opozarja se, da kdor se ne more iznebiti tega res nadležnega grozdja, naj posnema Saksid.

IZ POVIRJA.

V času vojne smo tukaj nameravali napraviti madžarsko šolo. Ker so madžarski vojaki pa žalibog bivali tukaj premalo časa, smo sprevideli, da bi se to ne izplačalo, ker se je porodilo premajhno število madžarskih otrok. Precej več pa bo italijanskega naraščaja, zato upamo dobiti kmalu laško šolo ne da bi zanjo prosili.

Josip Kerševani

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dyokoles, pušk in samokresov, ter vse posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in kranju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5, Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos živalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za to jamčim 15 let.

Brzjavke.

Pirenze, 15. sept. Matoldi je svoječasno narisal bojevnika, kako tišči za vrat lovenca in ga prisili k zadoščenju. Kot zveemo, je zdaj narisal novo sliko: Slovenca, ki je dal laškemu časopisju hudega obaka šnofat, da ta še k sapi ne pride. Kateri list bo prinesel to karikatur, ne vem. Mi gotovo ne, da se komu ne zamerimo. Amen.

Trst, 15. septembra. — Tu se je vsled krna in njegove strele nabralo v laških uedništvih toliko molka, da ne vedo kam g. njim. Baje ga nameravajo uporabljati amesto Tomazeve žindre za gnojenje istih delov naše dežele, ki so jih črne rajce opustošile. Drugi glas pa trdi, da ga o nakupila vlada in ga poslala našemu ljudstvu kot predujem za vojno odškodnino.

Vesti.

Nesreča na vlakcu. Iz Sempetra nam bročajo, da je bila na vlakcu št. 742653 ka gnječa, da se g. Č. A. ni mogel preiti skozi ljudi v vagonu, da bi prišel do D, zato je nastala nesreča. Ozdravil, ozpral se je doma.

Daj naprej! Vsega ne moremo priobiti, ker so dovtipi taki, da jih le del čitaljev stežka razume, ker ne pozna domaht razmer pri vas.

Roža Primorska. Tisto o svinjskem levu ni bilo namenjeno Vam, ampak neki packi, ki misli, da je naš list za svinjarije. Vaše smo bili priobčili celo. Pozdrave!

Vsi, ki pišete, Pogosto so dopisi, ki jihajajo z dežele osebn, brez dovtipa in so neporabni. Ne zahtevamo, da morajo vse ljudi poznati, ki jih list v šall ojenja, toba biti mora dovtip tak, da se si čitatelji zabavajo, če tudi ne poznajo otičnih razmer.

Naznanilo.

Čuk govori.

Naročniki se pritožujejo, da me ne obivajo. Krivde ni iskati pri meni. Zdi se, da me kradejo in pasove z naslovi preč vržejo. Zagotovim pa, da z goriške pošte grem v redu in brez najmanjše zadržade in v polnem številu. Krivcem sem na sledu. Jih bom tako okljunal da bojo, če ne nehajo s krajo. — Opozarjam ponovno, da na naročila brez poprej poslani naročnine se ne oziram. To bodi povedano enkrat za vselej. Čuk ljubi red. Če redu ni, gre vse k vragu, jaz pa ne pojdem k vragu. — Tudi razprodajalce na deželi pozivam, da mi redno vsak mesec dopošljejo skupiček. Ali naj živim od zraka? Ne zahtevam ne mesa, ne pečenke, ne vina, ne žganja, ampak — lire. Brez lit ne morem in ne morem živeti. Imam tudi ogromnih stroškov. Poslušajte! V službi imam drugarje, risarje, urednike, politike, cinkografe in celo vrsto drugih »mazačev«, nadalje »štrilone«, več »frajlic« ki me upoglbajo in zavijajo, celo goriško pošto in brez števila podeželskih pismonošev itd. Celo to gardo, ki me pri življenju drži, moram plačati. In kje naj vzamem? V potu vojege obraza lazim po deželi in zabavam. Zato pa: Vsi za Čuka, in Čuk za vse! Skupaj moramo držati, frajtarji in

generall. Le na ta način premadamo madošnost našega ljudstva. Čuk na palci na čelu, drugi pa za njim — in zmaga bo naš!

OJ TA »ČEDNA« URŠA!

Urša pride v trgovino in vpraša:

»Koliko stane ta »koc«?

Trgovec: »Devet lir boste dali, mamka.«

Urša: »Kaj, devet lir? Devet p..... vam dam.

Trgovec: No, pa dajte!

Urša, vesela, da dobi odejo, tako poceni, se spravi takoj na delo. Prvih pet plinov z lahkoto spravi na dan. Šestega že s težavo. Pri sedmem ji lica porudljo. Pri osmem ji pridejo solze v oči. Pri devetem pa napolni spodnje hlače z gosto tvarlno.

Ali je odejo dobila, ljubi moj »Čuk«, tega ne vem.

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Ure budilke
Lir 18
največja; jamčnina 2 leti.

Stenska ura s tekom 8 dni
Lir 110.—

Žepna ura srebrna L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovaren najboljših vrst, 10 let garancije po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Gostilna „Pri belem zajcu“
v GORICI, nunaska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mizlmi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev za konje in srambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar

restavrater

nunaska ulica.

UGANKA ?

Na lepem griču hlša stoji, na novo zidana se v solncu blišči.

Kaj tam je ?

Hočeš, da ti jaz povem? Kadar si lačen ali žejen, pa tudi če te po želodcu ali trebuhu vrag ima, ti tam gori hitro pomaga.

Kaj pa vse notri ima ?

Eh! Vsakovrstnega žganja in likerjev, brivne in žepne nože, škarje, glavnike i. t. d. i. t. d.

Pa tudi trgovino z mešanim blagom ima. Blago najbolše. Kdor ne verjame pa ga naj vpraša.

Imenuje se:

VINKO ŽIVEC, trgovec v Črničah, ki se je preseli v lastno hišo števil. 126.

G. TEMIL

GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

-(nasproti Montu)-

brusar in nožar

-prodaja tudi toaletne predmete.-

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusil brivne in žepne nože, škarje, mesarsko in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

UGANKA.

Se vozi prvi sam v ogajenem vozi, kopita konjska nič ne pcketajo, čeprav vsi konji divje cepetajo, a on ne speče se pri vsaj tej grozi.

Je drugi ptič, ki piše v verzih, v prozi, otroci, stari dobro ga poznajo in za poredneža ga vsi imajo, da ga uganeš, v to ti Bog pomozil

Če združiš ti oba, dobiš trgovca, ki znan je od Devina gor do Bovca, kolesa, stroje ima on v zalogi,

ki vozijo in šivajo brez muk. Da mučil se ne boš pri tej nalogi, povem rešitev ti: *Elja Čuk.*

Gorica - Piazza Cavour (Stolni trg) št. 9 (levo)

VELIKA ZALOGA MANUFAKTURE

RUGER VENUTI

Corso G. Verdi 15 GORICA Corso G. Verdi 15

Bogata zaloga volne domače in inozemske, tkanine, bombaževine za gospode in gospe, velika zaloga platna, perila vsake vrste. Svila, žamet, perkal, batist, šifon, kreton itd. Tepihl, linoleum, preproge, zavese lana. Volna in žima in perje za štamace, sploh vse blago za neveste.

Cene zelo ugodne!

Cene zelo ugodne!

Največja manufaktura utrgovina v Gorici.

NAZNANILO.

Podpisani si usojam pljudno naznaniti sl. občinstvu tolmnskega in kobarjškega okraja, da sem odprl pri Sv. Luciji

VELIKO ZALOGO STAVBENEGA IN DRUGEGA LESA.

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavljam točno postrežbo z nizkimi cenami

udani Alojzij Slank: trgovec.

Gostilna Karol Princič - Gorica

o VIA DOGANA o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici vis-à-vis sodnije, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Princič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsek po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Princič blizu je gostitelj.... Sodnik če ima že cel sod v naslovi, stri dobro stranki vsaj kvartin njegovi.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kurnu št. 8

streže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenosišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče rejahov iz Gorice in iz naših hribov

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovca, Cerklno, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vito, restavratec

Pozor! Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra, domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

Gorica, Tržaška cesta.

IVANKACIN

Gorica, Via Carlo Favetti 6.
(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonike, klavirje, popravlja, uglašuje. V zalogi ima različne karmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrane harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.